

UCHWAŁA Nr 100 RADY MINISTRÓW

z dnia 24 stycznia 1953 r.

w sprawie przyznawania niektórym kategoriom pracowników państwowych dodatków uzasadnionych specjalnymi kwalifikacjami i warunkami służby.

Na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. Nr 7, poz. 39) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Pracownikom państwowym, objętym art. 4 pkt 5 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. Nr 7, poz. 39) — zaszeregowanym do grup uposażenia wymienionych w § 6, oraz pracownikom objętym art. 4 pkt 3 powołanej ustawy, a zatrudnionym na stanowiskach administracyjnych zaszeregowanych do tychże grup lub równorzędnych, może być przyznany dodatek specjalny do uposażenia w granicach, jakie określa dla każdej grupy niżej podana tabela:

Grupa uposażenia zasadniczego	MIESIĘCZNI W ZŁOTYCH	
	od	do
I	400.—	675.—
II	300.—	620.—
III	200.—	480.—
IV	165.—	410.—
V	145.—	360.—
VI	125.—	310.—
VII	110.—	275.—

2. Dodatek nie może być przyznany pracownikom centralnych zarządów, objętych uchwałą Prezydium Rządu z dnia 23 grudnia 1950 r. (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-5, poz. 63). Ograniczenie to nie stosuje się do tych pracowników centralnych zarządów, którzy pobierają uposażenie na zasadach obowiązujących w odniesieniu do pracowników państwowych objętych art. 4 pkt 5 powołanej w ust. 1 ustawy.

§ 2. Dodatki, o których mowa w § 1, mogą być przyznane w granicach funduszków ustalonych globalnie na okres jednego roku dla każdego resortu oraz dla terenowych organów jednolitej władzy państwowej w drodze uchwały Prezydium Rządu. Podziału limitu na poszczególne województwa dla pracowników prezydiów rad narodowych dokonuje Szef Urzędu Rady Ministrów w porozumieniu z Prezesem Państwowej Komisji Etatów.

§ 3. Dodatek specjalny może być przyznany jedynie przy istnieniu następujących szczególnych warunków:

- 1) posiadania przez pracownika wykształcenia dającego wysokie kwalifikacje fachowe w danej specjalności,
- 2) szczególnego doświadczenia i praktyki w zakresie spełnianych funkcji,
- 3) pełnienia szczególnie odpowiedzialnych obowiązków,
- 4) wykazywania ponadprzeciętnej inicjatywy i wyróżniania się wynikami pracy.

§ 4. Pracownikom pobierającym dodatek specjalny nie przysługuje dodatek lokalny, przewidziany w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. (Dz. U. Nr 14, poz. 82).

§ 5. 1. Pracownik otrzymujący dodatek specjalny nie może równocześnie pobierać innych stałych lub przejściowych dodatków, przyznanych na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. (Dz. U. Nr 7, poz. 39).

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy:

- a) przejściowego dodatku do uposażenia dla pracowników niektórych ministerstw, którzy przeszli do pracy w tych resortach (zostali odwołani z placówek za granicą) nie otrzymawszy mieszkań w Warszawie,
  - b) przejściowego dodatku do uposażenia dla kierowników wydziałów prezydiów wojewódzkich i powiatowych rad narodowych, przewidzianego uchwałą nr 670 Rady Ministrów z dnia 29 września 1951 r. (Monitor Polski Nr A-87, poz. 1195),
  - c) dodatków za znajomość języków obcych.
3. W przypadku zbiegu prawa do dodatku specjalnego i dodatku innego spośród określonych w ust. 1 służy pracownikowi prawo wyboru.

§ 6. Dodatek specjalny może być przyznany pracownikom zaszeregowanym:

- a) w naczelnych organach władzy i administracji państwowej oraz w urzędach centralnych — do grupy V — I,
- b) w terenowych organach jednolitej władzy państwowej i urzędach podległych naczelnym organom administracji państwowej oraz urzędom centralnym — do grupy VII — I.

§ 7. Dodatki specjalne przyznaje:

- a) w naczelnych organach władzy i administracji państwowej, w urzędach centralnych oraz w urzędach bezpośrednio lub pośrednio podległych tym organom — właściwy minister (prezes) po wysłuchaniu opinii lub na wniosek kolegium,
- b) w prezydiach rad narodowych — prezydium wojewódzkiej rady narodowej w trybie ustalonym przez Szefa Urzędu Rady Ministrów.

§ 8. Od pobierania dodatku specjalnego wyłączeni są pracownicy, którzy poza uposażeniem służbowym otrzymują przez okres dłuższy niż trzy miesiące inne stałe wynagrodzenie z jakiegokolwiek tytułu. Ograniczenie powyższe nie dotyczy wynagrodzeń z tytułu zleconych wykładów i ćwiczeń w szkołach wyższych oraz w szkołach

zawodowych, o ile zlecone wykłady i ćwiczenia w szkołach zawodowych prowadzone są przez osoby powołane do tego na podstawie przepisów dekretu z dnia 10 grudnia 1946 r. o obowiązku współpracy w zakresie nauczania w szkolnictwie zawodowym (Dz. U. z 1947 r. Nr 8, poz. 39 i z 1952 r. Nr 11, poz. 65).

§ 9. 1. Przyznanie dodatku specjalnego następuje na z góry ustalony okres, nie dłuższy jednak niż pół roku, z tym że dodatek powinien być natychmiast cotnięty bądź wysokość jego powinna być obniżona w przypadku stwierdzenia, iż wyniki pracy uległy pogorszeniu lub są nie zadowalające.

2. W przypadku niepełnienia przez pracownika obowiązków służbowych przez okres dwóch miesięcy wypłata dodatku specjalnego powinna być wstrzymana z dniem pierwszym najbliższego miesiąca po upływie tego okresu, o ile okres, na który został przyznany dodatek, nie upłynął wcześniej.

§ 10. Dodatek specjalny nie podlega podatkowi od wynagrodzeń.

§ 11. Ministrowie (prezesi centralnych urzędów) obowiązani są pod odpowiedzialnością osobistą czuwać nad ścisłym przestrzeganiem postanowień uchwały, a w szczególności istnienia warunków określonych w § 3.

§ 12. Traci moc obowiązującą uchwała nr 48 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie przyznania niektórym kategoriom pracowników państwowych dodatków uzasadnionych specjalnymi kwalifikacjami i warunkami służby (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-10, poz. 151, Nr A-88, poz. 1211 i z 1952 r. Nr A-26, poz. 339, Nr A-80, poz. 1292).

§ 13. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrowi Finansów oraz wszystkim zainteresowanym ministrom.

§ 14. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1953 r.

Prezes Rady Ministrów: *B. Bierut*